श्रुत्वा तु दिव्यामाकाशाद्वाचं सर्व्वे विसिस्मियुः । ऋषीणां ब्राह्मणानाञ्च पार्थिवानां विशेषतः ।
श्रुत्वा तन्महदाश्चर्य्यं द्विजो धौम्योऽब्रवीत्तदा । न शक्यमुत्तरं वक्तुमेवं भवतु भारत ।
ततो युधिष्ठिरो राजा प्रतिजग्राह तद्वचः । प्रत्यागम्य पुनस्तन्तु नरनारायणाश्रमं ।
भीमसेनादिभिः सर्व्वैर्भ्रातृभिः परिवारितः । पाञ्चाल्या ब्राह्मणाश्चैव न्यवसन्त सुखं तदा । ११४५०

इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि तीर्थयात्रापर्व्वणि नरनारायणाश्रमागमने षट्पञ्चाशदधिकशतोऽध्यायः ॥ समाप्तञ्च तीर्थयात्रापर्व्व ॥ १५६ ॥

॥ अथजटासुरबधपर्व्व ॥ ८ ॥

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततस्तान् परिविश्वस्तान् वसतस्तत्र पाण्डवान् । पर्व्वतेन्द्रे द्विजैः सार्द्धं पार्थागमनकाङ्क्षया ।
गतेषु तेषु रक्षस्सु भीमसेनात्मजेऽपि च । रहितान् भीमसेनेन कदाचित्तान् यदृच्छया ।
जहार धर्म्मराजानं यमौ कृष्णाञ्च राक्षसः । ब्राह्मणो मन्त्रकुशलः सर्व्वशास्त्रविदुत्तमः ।
इति ब्रुवन् पाण्डवेयान् पर्य्युपास्ते स्म नित्यदा । परीप्समानः पार्थानां कलापानि धनूंषि च ।
अन्तरं सम्परिप्रेप्सुर्द्रौपद्या हरणं प्रति । दुष्टात्मा पापबुद्धिः स नाम्ना ख्यातो जटासुरः । ११४५५
पोषणं तस्य राजेन्द्र चक्रे पाण्डवनन्दनः । बुबुधे न च तं पापं भस्मच्छन्नमिवानलं ।
स भीमसेने निष्क्रान्ते मृगयार्थमरिन्दम । घटोत्कचं सानुचरं दृष्ट्वा विप्रद्रुतं दिशः ।
लोमशप्रभृतींस्तांस्तु महर्षींश्च समाहितान् । स्नातुं विनिर्गतान् दृष्ट्वा पुष्पार्थञ्च तपोधनान् ।
रूपमन्यत् समास्थाय विकृतं भैरवं महत् । गृहीत्वा सर्व्वशस्त्राणि द्रौपदीं परिगृह्य च ।
प्रातिष्ठत स दुष्टात्मा त्रीन् गृहीत्वा च पाण्डवान् । सहदेवस्तु यत्नेन ततोऽपक्रम्य पाण्डवः । ११४६०
विक्रम्य कौशिकं खड्गं मोक्षयित्वा ग्रहं रिपोः । आक्रन्दद्भीमसेनं वै येन यातो महाबलः ।
तमब्रवीद्धर्म्मराजो ह्रियमाणो युधिष्ठिरः । धर्म्मस्ते हीयते मूढ न तत्त्वं समवेक्षसे ।
येऽन्ये क्वचिन्मनुष्येषु तिर्य्यग्योनिगताश्च ये । धर्म्मन्ते समवेक्षन्ते रक्षांसि च विशेषतः ।
धर्म्मस्य राक्षसा मूलं धर्म्मन्ते विदुरुत्तमं । एतत् परीक्ष्य सर्व्वं त्वं समीपे स्थातुमर्हसि ।
देवाश्च ऋषयः सिद्धा पितरश्चापि राक्षस । गन्धर्व्वोरगरक्षांसि वयांसि पशवस्तथा । ११४६५
तिर्य्यग्योनिगताश्चैव अपि कीटपिपीलिकाः । मनुष्यानुपजीवन्ति ततस्त्वमपि जीवसि ।
समृद्ध्या ह्यस्यलोकस्य लोको युष्माकमृच्छति । इमन्तु लोकं शोचन्तमनुशोचन्ति देवताः ।
पूज्यमानाश्च वर्द्धन्ते हव्यकव्यैर्यथाविधि । वयं राष्ट्रस्य गोप्तारो रक्षितारश्च राक्षस ।
राष्ट्रस्यारक्ष्यमाणस्य कुतो भूतिः कुतः सुखं । नच राजाऽवमन्तव्यो रक्षसा जात्वनागसि ।
अणुरप्यपचारश्च नास्त्यस्माकं नराशन । विघसाशान् यथाशक्त्या कुर्म्महे देवतादिषु । ११४७०
गुरूंश्च ब्राह्मणांश्चैव प्रणामप्रवणाः सदा । द्रोग्धव्यं नच मित्रेषु न विश्वस्तेषु कर्हिचित् ।
येषाञ्चान्नानि भुञ्जीत यत्र च स्यात् प्रतिश्रयः । स त्वं प्रतिश्रयेऽस्माकं पूज्यमानः सुखोषितः ।